

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 469/2023-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Jaroslavom Bódišom, advokátom, Pod papierňou 66, Bardejov, proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č. k. 5Csp/55/2018 z 9. mája 2019, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 7Co/105/2019 z 30. januára 2020 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 9Cdo/121/2021 z 30. marca 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. júla 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) na ďalšie konanie. Žiada náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že v konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 5Csp/55/2018 vystupoval sťažovateľ v procesnej pozícii žalovaného, voči ktorému sa žalobca žalobou doručenou okresnému súdu 6. júna 2018 domáhal vydania potvrdenia o tom, že ako vlastník bytu (v žalobe špecifikovaného) nemá žiadne nedoplatky na úhradách za plnenia spojené s užívaním tohto bytu a na tvorbe fondu prevádzky, údržby a opráv. Medzi stranami sporu existuje právny vzťah založený zmluvou o výkone správy.

2.1. Dôvod podania žaloby spočíval v tom, že žalobca pred plánovaným predajom bytu žiadal sťažovateľa v súlade s § 5 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z.

o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z. z.“) o vydanie vyhlásenia, že ako vlastník bytu nemá žiadne nedoplatky. Na žiadosti žalobcu zo 16. mája 2018 a z 11. júna 2018 reagoval sťažovateľ potvrdením z 31. mája 2018 a 29. júna 2018, v ktorom uviedol, že na byte vo vlastníctve žalobcu je nedoplatok v sume 4144,76 eur.

3. Okresný súd napadnutým rozsudkom žalobe vyhovel a rozhodol, že sťažovateľ je povinný vydať žalobcovi písomné potvrdenie o tom, že žalobca ako vlastník bytu nemá žiadne nedoplatky na úhradách za plnenia spojené s užívaním tohto bytu a na tvorbe fondu prevádzky, údržby a opráv. Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

3.1. Okresný súd interpretáciou § 5 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z. z. dospel k záveru, že v okolnostiach tohto prípadu je podstatný pojem vlastník bytu, čo znamená, že nedoplatky sa v zmysle posudzovanej kategorickej (kogentnej) právnej normy (od ktorej sa nemožno odchyliť) explicitne viažu na subjekt – osobu vlastníka, a nie na objekt, ktorým je byt. Ak žalobca nemá nedoplatky, je sťažovateľ povinný mu vyhlásenie s takýmto obsahom vydať. Okresný súd neopomenul ani tvrdenia sťažovateľa týkajúce sa ťarchy na predmetnom byte v podobe nedoplatku po predchádzajúcich vlastníkoch s tým, že za to nemôže niesť zodpovednosť žalobca, ak v čase konania opakovanej dražby v roku 2012 nebolo zákonné záložné právo do katastra nehnuteľnosti zapísané (zápis nastal až v roku 2018).

4. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil s poukazom na § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) napadnutým uznesením tak, že dovolanie odmietol z procesných dôvodov podľa § 447 písm. f) CSP. Vo vzťahu k podanému dovolaniu uviedol, že okrem spochybnenia zákonnosti rozhodnutí súdov nižšej inštancie neformuluje otázku relevantnú k prejednávaniu sporu. Najvyšší súd uzavrel, že nebolo možné uskutočniť meritórny dovolací prieskum, keďže obsah dovolania a vymedzenie prípustnosti dovolania nemalo zákonom vyžadované náležitosti.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ svojou argumentáciou brojí proti nesprávnemu právnemu posúdeniu jeho právnej veci konajúcimi súdmi, ktoré vyústilo do uloženia povinnosti vydať žalobcovi potvrdenie podľa § 5 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z. z. i napriek skutočnosti, že na byte vo vlastníctve žalobcu sú evidované nedoplatky na úhradách za plnenia spojené s užívaním bytu alebo nebytového priestoru v dome a na tvorbe fondu prevádzky, údržby a opráv.

6. Za otázku zásadného významu sťažovateľ považuje určenie, kedy skutočne vzniká záložné právo podľa § 15 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z., a to aj vzhľadom na všeobecnú právnu úpravu záložného práva podľa § 151a a nasl. Občianskeho zákonníka. Prostredníctvom relevantných častí odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/147/2018 upozorňuje, že záložné právo vzniká priamo zo zákona bez toho, aby sa k jeho vzniku vyžadovala ďalšia právna skutočnosť, napr. rozhodnutie štátneho orgánu (zápis do katastra nehnuteľnosti má deklaratórny charakter). Poukazuje tiež na to, že vydanie sporného potvrdenia umožňuje prevod vlastníctva bytu na inú

osobu bez reálneho vysporiadania nedoplatku. Takéto zavádzanie, resp. uvedenie do omylu môže spôsobiť, že nový vlastník bytu nadobudne byt s dlhom bez toho, aby o tom vedel, čo by podľa názoru sťažovateľa mohlo viesť k absolútnej neplatnosti právneho úkonu podľa § 49a Občianskeho zákonníka. Sťažovateľ sa pýta, kto by bol zodpovedný za vznik prípadnej škody v dôsledku tvrdenia, ktoré nekorešponduje so skutočnosťou; správca, ktorý je povinný vydať potvrdenia v súlade s právoplatným rozhodnutím súdu, či pôvodný vlastník, ktorý vedome prevádza byt, na ktorom viaznu nedoplatky? Naznačuje tak, či § 5 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z. z. je v súlade s ústavou, a zamýšľa sa, či by sa vydávanie potvrdenia o existencii či neexistencii nedoplatkov malo vzťahovať na konkrétny byt, a nie na konkrétneho vlastníka bytu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je v prípade rozhodnutí všeobecných súdov v konaní o vydanie potvrdenia priamo dotknuté, keďže sťažovateľovi konajúce súdy uložili povinnosť vydať potvrdenie o tom, že žalobca ako vlastník bytu nemá žiadne nedoplatky, hoci na byte je ťarcha v podobe nedoplatku po predchádzajúcich vlastníkoch.

III.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu:

8. Sťažovateľ popri opísaní skutkových okolností a právneho posúdenia jeho civilného sporu formuluje aj splnenie podmienok *prípustnosti* konania o ústavnej sťažnosti, a to aj vo vzťahu k okresnému súdu a krajskému súdu, s poukazom na relevantnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva a na § 124 poslednej vety zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Ústavný súd najprv konštatuje, že proti napadnutému rozsudku okresného súdu bol prípustný riadny opravný prostriedok – odvolanie, ktoré sťažovateľ využil a o ktorom krajský súd aj rozhodol napadnutým rozsudkom. Právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru mal teda krajský súd v rámci odvolacieho konania. Preto právomoc krajského súdu predchádza právomoci ústavného súdu.

10. Rovnako proti napadnutému rozsudku krajského súdu bol prípustný mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, ktoré tiež sťažovateľ využil. Ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity zdôrazňuje, že najvyšší súd bol nepochybne tým orgánom právnej ochrany základných práv a slobôd, ktorý bol oprávnený posúdiť námietky nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP].

11. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nie každé rozhodnutie o mimoriadnom opravnom prostriedku spôsobuje zachovanie zákonnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, zohľadňujúc predovšetkým subsidiaritu konania o ústavných sťažnostiach, a preto posledná veta § 124 zákona o ústavnom súde o zachovaní tejto lehoty je určená na to, aby sťažovateľ v ústavnej sťažnosti mohol

uplatniť námietky *neuplatniteľné* v mimoriadnom opravnom prostriedku (pozri IV. ÚS 398/2022, IV. ÚS 404/2022). Pokiaľ ide o námietky proti dovolaním napadnutému rozhodnutiu, ktoré nebolo možné uplatniť v dovolacom konaní, je možné ich potom uplatniť súčasne, ale až v ústavnej sťažnosti, a ústavný súd ich môže preskúmať, avšak spolu s výsledkami dovolacieho konania. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti také námietky (*neuplatniteľné* v dovolaní) neidentifikoval.

12. Tým, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti napadol aj právoplatné rozhodnutie dovolacieho súdu (popri rozhodnutiach nižších súdov), ale neidentifikoval *neuplatniteľnosť* niektorých z jeho námietsk v dovolaní, resp. netvrdil nemožnosť obrátiť sa s ktoroukoľvek námietskou na dovolací súd, nevymedzil zásadný a relevantný dôvod v prospech prípustnosti ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti krajskému súdu.

13. Vychádzajúc z uvedených súvislostí, ústavný súd dospel k záveru, že nemá právomoc rozhodnúť o namietanom porušení označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu z dôvodov uvádzaných sťažovateľom, a preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

14. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti napáda (aj) uznesenie najvyššieho súdu a domáha sa kasácie tohto rozhodnutia. Osobitne smerom k dovolaciemu konaniu na najvyššom súde ústavný súd zdôrazňuje, že v rámci dovolacieho prieskumu sa k meritu veci, ktoré je v ústavnej sťažnosti kritizované, ani nedostal. Dôvodom bola konštatácia neprípustnosti dovolania. Sťažovateľ však tento záver najvyššieho súdu koncentrovanou argumentáciou v ústavnej sťažnosti kritike nepodrobuje.

15. Ústavná sťažnosť nie je argumentačne koncipovaná tak, aby sa z nej dalo vyvodiť, ako malo napadnuté uznesenie najvyššieho súdu poškodiť sťažovateľa na ním označených právach podľa ústavy a dohovoru, pretože absentuje odôvodnenie, teda argumentácia, relevantné námietky a prezentovanie súvislostí týkajúcich sa porušenia označených práv vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu. Sťažovateľ najvyššiemu súdu explicitne vytýka to, že jeho rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení. Rovnakú skutočnosť pritom vytýka aj súdom nižšej inštalácie. Nijako však nespochybňuje spôsob, akým sa najvyšší súd vysporiadal s uplatnenými dovolacími námietskami, ani neatakuje ústavnú udržateľnosť posúdenia neprípustnosti dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP (bod 11 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu). Len elementárne spochybňovanie správnosti právneho posúdenia rozhodnutia dovolacieho súdu nemožno zo strany ústavného súdu vyhodnotiť inak ako nedostatočné. Ústavný súd dodáva, že ak sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti napáda rozhodnutie najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, ktorý má v rámci všeobecného súdnictva pozíciu najvyššej súdnej autority a domáha sa kasácie tohto rozhodnutia, tak odôvodnenie ústavnej sťažnosti z hľadiska jeho potenciálneho úspechu by malo obsahovať konkrétnu a určitú právnu argumentáciu smerujúcu k preukázaniu takého posúdenia prípustnosti a dôvodnosti dovolania (najvyšším súdom), ktoré zasahuje do základných práv a slobôd sťažovateľa.

16. Ústavný súd zdôrazňuje, že sťažovateľ je v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátom, ktorý je v súlade s § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1995 Z. z. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom. Aj v súvislosti s tým naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

17. Odôvodnenie návrhu je pritom podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde zákonom danou podmienkou konania pred ústavným súdom. V tejto súvislosti ústavný súd už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 43 ods. 1 a § 123 ods. 1) vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, ktorých vyslovenia porušenia sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy.

18. Pretože predmetná ústavná sťažnosť v tejto časti neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a to relevantné odôvodnenie ako východiskový rámec ústavnej sťažnosti, ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti v súlade s § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

III.3. Obiter dictum:

19. Z dosiaľ uvedeného je zrejmé, že vzhľadom na rešpektovanie princípu subsidiarity ústavného súdu a vzhľadom na obsahový nedostatok ústavnej sťažnosti nebolo možné uskutočniť meritórny či kvázimeritórny ústavný prieskum v tejto konkrétnej veci. Inými slovami, ústavný súd odmietol návrh sťažovateľa z procesných dôvodov, a preto nemôže rozhodnúť o jeho obsahu, no aj napriek tomu z pozície ľudsko-právneho súdneho orgánu a v záujme materiálnej ochrany práv sťažovateľa využije priestor v tejto časti uznesenia a k obsahu podania sťažovateľa (ktorého kritika smerovala voči právnemu posúdeniu jeho právnej veci, najmä voči k rozsudku okresného súdu) sa vyjadrí.

20. Z podstaty procesnej obrany v konaní pred všeobecnými súdmi, ako aj z obsahu ústavnej sťažnosti možno vyvodiť snahu sťažovateľa v pozícii správcu prostredníctvom inštitútu potvrdenia podľa § 5 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z. z. ako nástroja proti *neplatičom* v dome vyrovnať dlh na byte žalobcu, a to v širších súvislostiach svojej povinnosti sledovať úhrady za plnenia a vymáhať vzniknuté nedoplatky [§ 8b ods. 1 písm. e) zákona č. 182/1993 Z. z.], a tak chrániť práva ostatných vlastníkov bytov. Sťažovateľ tiež argumentoval vedomosťou žalobcu o nedoplatku predchádzajúcich vlastníkov bytu v priebehu konania dobrovoľnej dražby.

21. Ako vyplýva z chronológie konania pred všeobecnými súdmi, okresný súd a krajský súd sa s takto načrtnutou procesnou obranou svojim právnym posúdením nestotožnili a rozhodli v jeho neprospech (bod 3.1. tohto uznesenia). Sťažovateľ sa následne domáhal ochrany

prostredníctvom dovolania na najvyššom súde, ktorý dovolanie odmietol, a to z procesných dôvodov (bod 4 tohto uznesenia).

22. Optikou procesu právneho posudzovania veci, predovšetkým skúmania a zameriavania sa na určenie základnej obsahovej náplne pojmu „vlastník bytu“ v § 5 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z. z. prostredníctvom sémantického výkladu, spoločne s konštatovaním, že žalobca ako vlastník bytu si svoje platobné povinnosti po celý čas riadne plnil, je právny záver okresného súdu premietnutý vo výroku rozsudku aj ústavným súdom vnímaný ako jednoznačne správny. Je potrebné zdôrazniť, že aj právny názor okresného súdu, že *konkrétne* skutočnosti spojené so zápisom zákonného záložného práva k bytu (najmä zápis zákonného záložného práva do katastra nehnuteľnosti až v roku 2018) nemôžu ísť na vrub žalobcu, zodpovedá racionálnemu a spravodlivému vyriešeniu sporu. Pre posúdenie opodstatnenosti tvrdenia sťažovateľa o tom, že za nedoplatky predchádzajúcich vlastníkov zodpovedá nový vlastník s poukazom na vznik záložného zákonného práva podľa § 15 zákona č. 182/1993 Z. z., je nevyhnutné konštatovať, že tento východiskový sťažnostný argument sťažovateľa ani nemá relevantný materiálny rozmer k predmetu daného konania pred všeobecnými súdmi, ktorým je konanie o preskúmanie splnenia zákonných podmienok (hypotézy právnej normy) § 5 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z. z. (por. body 16 a 17 napadnutého rozsudku krajského súdu a bod 11 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu).

23. V danom prípade je podstatné a rozhodujúce, že sťažovateľ primárne vymáha predmetný nedoplatok od predchádzajúcich vlastníkov bytu (teda od skutočných neplatičov) v inom súdnom konaní pred okresným súdom. Vydaním potvrdenia na žiadosť žalobcu o tom, že na byte viazne nedoplatok, ako aj svojou procesnou obranou sťažovateľ minimálne nepriamo a postranne vyvinul snahu vymôcť ten istý nedoplatok aj od žalobcu, ktorý tento dlh nespôsobil. V súlade so zásadou vylúčenia absurdných záverov (*reductio ad absurdum*) je preto potrebné interpretačné riešenie prezentované sťažovateľom odmietnuť ako nevhodné.

24. Ústavný súd k naznačenej obave sťažovateľa o právny osud nového vlastníka bytu (nadobudnutie bytu s nedoplatkom či potenciálna neplatnosť kúpnej zmluvy) konštatuje, že zasahovanie správcu (prípadne spoločenstva vlastníkov) do platnosti zmluvy medzi prevodcom a nadobúdateľom bytu z pohľadu nedoplatkov presahuje (napr. nevydaním vyhlásenia o nedoplatkoch) zákonný rámec ich oprávnenia podľa zákona č. 182/1993 Z. z. Existencia dlhu vlastníka prevádzajúceho vlastnícke právo k svojmu bytu nie je takou skutočnosťou, ktorá by mala brániť vo výkone vlastníckeho práva určitého subjektu, ktorý svojím prejavom vôle jasne deklaruje úmysel previesť svoje vlastnícke právo na tretiu osobu. Ak by zákonodarca chcel zabrániť prevodu vlastníctva k bytu alebo nebytovému priestoru, mal nepochybne túto podmienku legislatívne zapracovať, či už do príslušného hmotnoprávneho predpisu (zákon č. 182/1993 Z. z., Občiansky zákonník), ako aj súvisiacej procesnej úpravy [zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľnosti a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších projektov], čím by však došlo k dočasnému obmedzeniu vlastníckeho práva, resp. jednej z jeho zložiek (*ius disponendi*), ktoré požíva ústavnú ochranu (čl. 20 ústavy) (*Valachovič, M., Grausová, K., Cirák, J. Zákon o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2012.*).

25. V závere a záujme úplnosti odpovedí na sťažovateľom nastolené otázky považuje ústavný súd za potrebné dodať, že senát ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemá právomoc

posudzovať a rozhodovať o prípadnom nesúlade zákonnej regulácie s ústavou a nedisponuje ani legitimáciou na podanie návrhu na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 ústavy. Ústavný súd už len pripomína, že až od 1. januára 2025 dôjde k podstatnej zmene ústavnej koncepcie, ktorá bude z pohľadu sťažovateľa želaná a ktorá bude spočívať v oprávnení fyzickej osoby alebo právnickej osoby navrhnúť v ústavnej sťažnosti, aby senát ústavného súdu prerušil konanie a podal podľa čl. 125 ods. 1 ústavy návrh na preskúmanie súladu právneho predpisu, ktorý sa týka sťažovateľovej veci, s právnym predpisom vyššej právnej sily. Do 31. decembra 2024 však navrhovateľ konania podľa čl. 127 ods. 1 a ani senát ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy takýmto oprávnením nedisponuje.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu